

Vluchteling als logé voor drie maanden

Abdul, Geerten en
Annet leren
veel van elkaar.

► **stad & streek 5**

► **Vluchteling als logé voor drie maanden: veel van elkaar leren**

‘Abdul snapt niet waarom wij de kinderen niet vaker zien’

De kinderen zijn het huis uit, dus de bovenverdieping stond toch maar leeg. Daarom logeert Abdul drie maanden bij Annet en Geert. Aan tafel leren ze veel van elkaar: Abdul leert Nederlands en het gastgezin heel wat nieuwe gerechten.

Marja Klein Obbink
Ulvenhout

“Ik ga nu wat drinken”, zegt Abdul in verstaanbaar Nederlands, terwijl hij opstaat van tafel. Het is half zeven, de zon is onder. „Het is Ramadan”, verklaart Annet van Vucht, bij wie Abdul drie maanden logeert. Met een knipoog: „Ik denk dat hij meteen buiten een sigaretje gaat roken.” Ze kent de gewoonten van haar logé.

Sinds twee maanden verblijft de 23-jarige Abdul uit Syrië bij haar en haar man Geert in hun huis in Ulvenhout.

Zij is 61 jaar, hij 62, ze werken allebei, zijn de hele dag van huis. „De kinderen zijn de deur uit, we hadden een hele bovenverdieping vrij. Bovendien, als de kinderen thuis komen vinden zij het ook leuk om iemand met een andere cultuur en gewoontes te leren kennen.”

Insteek

Dat is precies de insteek waarmee ook in 2015 TakeCarebenb is opgericht. Landelijk zijn 1300 vluchtelingen met een verblijfsvergunning (statushouders) gekoppeld aan een gastgezin, zoals Annet en Geert. Drie maanden blijven ze; verlengen is in-

dien gewenst mogelijk.

Abdul is een van hen. Op zijn veertiende vluchtte hij voor de oorlog in Syrië. Hij woonde en werkte in Griekenland en Turkije. Sinds december 2022 is hij in Nederland, waar familieleden wonen. Hij zat in azc's in Ter Apel, Terneuzen en Heeg. Hij heeft een verblijfsvergunning gekregen, maar nu stopt zijn nieuwe leven.

„Ook hij wacht op een nieuwe woning”, legt Katelijne van Overveld uit, die namens TakeCarebenb de ‘match’ met dit gastgezin heeft gemaakt. Zij zit ook aan tafel. „Het enige zekere is dat zijn standplaats gemeente Breda wordt. En die gemeente is heel voortvarend, is onze ervaring. Hij heeft daar al een intake gehad. Hij mag al met inburgeringslessen beginnen.”

„Volgende week”, antwoordt Abdul op de vraag van Annet als hij

weer aan tafel zit.

„Bellen met de gemeente doet hij zelf”, vertelt ze trots. „Zie je hoe snel het gaat?” Als Abdul verder in de toekomst kijkt wil hij bankwerker worden. Dat werk heeft hij in Turkije gedaan.

Annet, zelf docente, heeft al geïnformeerd: „Dat wordt een mbo-opleiding bij Curio. Maar eerst dat Nederlands onder de knie krijgen.”

Geen Engels

Abdul spreekt geen Engels. In dit geval spreekt dat in zijn voordeel, vertelt Geert. „Voordat Abdul naar ons kwam, boden wij onderdak aan een politiek vluchteling uit Egypte. Als we er niet uitkwamen spraken we Engels aan tafel. Die escape heeft Abdul niet.”

Boven op zijn kamer leert Abdul uit een boekje de Nederlandse taal.

▲ Abdul uit Syrië verblijft drie maanden bij Annet en Geert in Ulvenhout. Hij kookt regelmatig. FOTO JULES VAN IPEREN/PIXAPROFS

Hij zit daar vaak. Hij slaapt er veel, legt hij uit. „Voor het eerst heb ik rust. Op het AZC woonden we met vieren op een kamer. Nooit was het er stil.” Annet: „Moet je je voorstellen hoe fijn dit is voor hem, wonen in een echt huis! Met een eigen kamer! Dat maakt dat veel gasten hun best doen om het te doen slagen.”

Recepten van moeder

Abdul ruimt de vaatwasser in, kookt regelmatig. „Maaltijden zonder vlees of vis, want dat eten wij niet. Voor recepten belt hij met zijn moeder”, vertelt Annet, „wel een paar keer per dag. Zo snapt hij ook niet waarom wij de kinderen niet vaker zien. Dat is wat wij weer leren over zijn cultuur.”

Abdul lacht, hij snapt wat ze zegt. Zijn broertje van 14 woont ook nog in Syrië. „Ik hoop dat ze naar hier mogen komen”, zegt hij zacht.

Werken kan hij nog niet, heeft Abdul op het arbeidsbureau gehoord. „Dat hij geen Engels spreekt, zit hem in de weg. Ook in de logistiek of als koerier moet je Engels kunnen spreken”, legt Geert uit.

Over een maand loopt zijn verblijf in Ulvenhout officieel af. Voor die tijd komt Katelijne bij het echtpaar polsen of een verlenging mogelijk is, mocht hij nog geen woning hebben. Geert: „Natuurlijk gaan we verlengen, zeker nu hij taallessen gaat volgen.”

„Breda heeft gezegd dat ik zeven maanden tot een jaar moet wachten op een huis”, heeft Abdul gehoord, „maar uiterlijk een jaar.”

„De timing van Breda is ongewis”, vult zijn gastheer aan. „Het kan best zijn dat hij morgen al een woning krijgt.”

‘De beste start voor een vluchteling’

TakeCarebenb is in 2015 opgericht. Met de bedoeling om elke vluchteling met een verblijfsvergunning de beste start te bieden voor een nieuw leven in Nederland.

Sinds de oprichting zijn meer dan 1300 statushouders gekoppeld aan een gastgezin. Het aantal matches ligt hoger; verlengingen of overplaatsing naar een ander gastgezin zitten hier niet bij.

Het aantal statushouders dat in een AZC zit te wachten op een woning is een veelvoud; half maart zaten er 17.831 statushouders in de opvang (website COA).

In Noord-Brabant hebben circa 60 gastgezinnen hun huis opengesteld voor een statushouder. In Breda waren dat zeven gezinnen, waarvan twee gezinnen twee gasten lieten logeren. In Roosendaal waren er drie matches, waarvan twee bij één gastgezin. In Etten-Leur was er één match.

Katelijne van Overveld is matchmaker voor TakeCarebenb in de regio Breda. Na een aanmelding interviewt zij beide partijen over hun verwachtingen. Vervolgens maakt zij een afspraak voor een gesprek bij het voorgestelde gastgezin. Indien

het klikt komt de statushouder twee nachten proeflogeren.

Het verblijf is voor de duur van drie maanden; die periode kan worden verlengd worden. Indien toch wordt besloten om te stoppen (wat niet vaak voorkomt, aldus Van Overveld) gaat zij op zoek naar een ander gastgezin of keert de statushouder terug naar een AZC.

Van Overveld: „Dat is heel jammer, maar in de tussentijd heeft de vluchteling wel en enorme ervaring opgedaan. In een huiselijke omgeving heeft hij veel geleerd van onze taal en gewoontes.”

“Voor het eerst heb ik rust. Op het AZC woonden we met vieren op een kamer. Nooit was het er stil

– Abdul Aziz Al Safar, vluchteling met een verblijfsvergunning